הרף

לובנא עוידאת מוש קאשי

אוצרים: ברק רובין, ליביה טליאקוצו

ארבעת פסלי האלומיניום של לובנא עוידאת (נ.1993, מג׳דל שמס) מתייחסים לשם התערוכה: הרף / לח׳דה (لحظة) אשר פירוש המילה בערבית הוא רגע ובמקביל גם נשימה. עוידאת מקשרת בין שתי המשמעויות על ידי בחינה ופרשנות מחודשת של מושגים ומוטיבים מתוך האמונה והתרבות הדרוזית. המוח האנושי, התודעה ומושג הזמן מפורשים חזותית בפסלים, המשלבים מראה מכני מודרני בשילוב חפצים וסמלים מסורתיים. הצופים מוזמנים להשתקף, להפריע ולקיים אינטראקציה עם האור הנופל. צורתם של הפסלים נוצרת מתוך הגדרת המרחב השלילי בו ההיעדרות הופכת לאמצעי הייצוג והחומר למצע המשקף את הקיים ומשתנה באופן בלתי נמנע תוך תנועת הצופה בחלל.

מוש קאשי (נ.1966, ירושלים) מציג סדרה בת שלושה ציורים אשר נעשו תוך בירור האפשרות למימוש רגע חולף. זה הוא ניסיון להנציח מחווה, מעין "עיכול" של הגלוי המתורגם לתנועות מכחול, בו קיימת השאיפה להכיל את מלוא הופעת הרגע, אך בסופו של דבר - מודה קאשי - הצמצום למסגרת עשוי פשוט להראות את חוסר היכולת לעשות זאת. ובכל זאת, אימוץ ההפשטה מאפשר חקירת תנועה וסולל עבור הצופה דרכים שונות לפרשנות העבודה. בעקבות היגיון זה, אין לציורים אוריינטציה פורמלית, וחושך - לא צבע - תוחם את אפשרות הצפייה. פעולת הציור, באמצעות מחוות פשוטות והתבוננות בתוצאה הסופית, בונה מערך המהרהר על גודלו וכוחו של הטבע, והמאבק על תיאור תכונותיו הארעיות.

העבודות של קאשי ועוידאת מייצגות גישות מובחנות למרדף אחר ייצוג חזותי. עוידאת עושה שימוש במרחבים ריקים ובתנועה בפסליה, ואילו האור בציוריו של קאשי בא לידי ביטוי דרך החושך. בשני המקרים הטכניקה שומרת על תפקיד עיקרי: התמודדות עם רגע חולף, כאשר האנטיתזה משרתת את מטרת ההגדרה.

يَعرُض موش كوشي (1966،سي قق القدس) سِلسِلة من أربَعة لوحات، رُسِموا خِلال دِراسة إمكانية تجسيد لحظة عابِرة. فهي محاولة لتخليد إيماء، نوع من "الهضم" للمرئي وتحويله لحركات الفرشاة، مما يعكس الرغبة في احتواء المظهر الكامل للحظة، ففي النهاية - يعترف كاشي - تقليص الإطار مبني لإثبات عدم القدرة على فعل ذلك. بجميع الأحوال، يتيح اعتماد التجريد البحث في الحركة، و يعطي للمشاهد طرقًا مختلفة لتفسير العمل. نتيجةً لِهذا المنطق، لا يوجد توجه رسمي للّوحات، والظلام - بلا لون - يحد من إمكانية المشاهدة. إن عملية الرسم من خلال الإيماءات البسيطة ومراقبة النتيجة النهائية ، تبني مصفوفة تعكس حجم وقوة الطبيعة، والصراع لوصف سماتها المؤقتة.

منحوتات الألمنيوم الأربعة - لبنى عويدات (1992، مجدل شمس) يتطرَّقوا لِ إسم المَعرَض:
تُشير المنحوتات الأربَع المَصنوعة مِن الألمنيوم، لبنى عويدات (مواليد 1992 ، مجدل شمس)، إلى إسم المَعرض: הרף / لحظة.
تربط عويدات بين المعنى الحَرفي ل "اللحظة" وعلاقته بمفهوم "النَفَسْ"، مِن خِلال فَحص وإعادة تَفْسير المفاهيم والزَخرَفات في عَقيدة المُوحّدين الدُروز. يتم التَعبير بصريًّا عن العقل البشري والوعي ومفهوم الوقت في المنحوتات التي تجمع بين المظهر الميكانيكي الحديث ومجموعة من الأغراض والرموز التقليدية. المشاهدون/ات مدعوون/ات للتفكير والتدخل والتفاعل مع الضوء المُسَلَّط. تَسمَح الثُقوب الموجودة في المَنحوتات بِمرور الضَوء عبر مساحاتها الفارغة والسلبيّة، وتخلق أو تعرض حالة يصبح فيها الغياب هو الوسيلة لتمثيل الموضوعات التي تتعامل معها، فتتغيّر حَتماً باستِمرار مع تَحَرُّك المُشاهد/ة.

تمثّل أعمال كاشي وعويدات توجهات مميزة للسعي خلف العرض البصري أو المرئي. تستخدم عويدات المساحات الفارغة والحركة في منحوتاتها ، بينما ينعكس الضوء في لوحات كاشي في الظلام. في كلتا الحالتين ، تحتفظ التقنية بدور رئيسي: التعامل مع لحظة عابِرة، عِندما يخدم النقيض هدف التعريف.

Mosh Kashi (b.1966, Jerusalem) presents a series of four paintings, an inquiry into the possibility of materializing a fleeting moment. An attempt at immortalizing a gesture, a sort of " digestion" of the visible is translated into paintbrush motions, but ultimately– Kashi admits– the reduction to a frame may simply show the inability of doing so. Still, embracing abstraction enables for the exploration of movement and paves the way for the audience to seize the interpretative reigns. Following this logic, the paintings have no formal orientation, and darkness–rather than color–define the viewing experience. The act of painting via simple gestures and the observation of the final result, constitute acts of meditation over the magnitude of nature, and the struggle of grasping its ephemeral qualities.

Four aluminum sculptures by Lobna Awidat, (b. 1993, Majdal Shams) refer to the title of the exhibition- Heref (הרף) / Lahda (لحظة)-which in Arabic translates to both "moment" and "breath." She links the two meanings by examining and reinterpreting concepts and motifs of Druze faith and culture. Mind, consciousness and time are visually interpreted in sculptures combining a modern mechanical look with traditional objects and symbols. Viewers are invited to reflect - both physically and mentally - on the sculptures, to interact with light. The holes in the sculptures allow light to pass through, its empty, negative spaces create/present a condition where absence becomes the means that characterize the subjects she deals with, inevitably and continuously changing as the spectators move by them.

Kashi and Awidat works represent distinct approaches to the quest of visual representation. Awidat makes use of empty spaces and motion in her sculptures, while the light in Kashi's paintings is manifested across the darkness. In both cases, technique retains a primary function: tackling transitory moments, where antithesis serves the purpose of definition.

THE LOBBY ART SPACE הלובי מקום לאמנות

IDRIS אידריס ادريس